

Paljastuksia

Tasavallan presidentti on toivonut, että lehtiin kirjoittelevat nimimerkit paljastaisivat jotain itsestään ja lehtimiehet yleensäkin kertoisivat, mistä he tietojansa ovat saaneet.

Totta kai noin imartelevaan kiinnostukseen on pakko vastata, niin paljon kuin se ujostuttaa-kin. Siis ensinnäkin, kuka tämä tällainen nimimerkki Aleksis K oikein on?

Se lähti oikeastaan siitä, kun isoisäni, Pekka Peitsi tapasi 20-luvulla viehättävän neitosen eräässä pielaveteläisessä olkihattukaupassa, jossa tuo neitonen – Mata Hari muuten nimeltään – oli varsinaisen myyjättären kesälomatuuraajana.

Rikas mies kun oli, isoisäni osti hiljalleen koko olkihattukaupan tyhjäksi, ja tutustui siinä puuhassa lähemminkin tuuraaja Mata Hariin. Eipä aikaakaan, kun nuoret alkoivat yhdessä käydä maalaisliiton tupailloissa, ensin tuvan puolella ja sittemmin myös tallin ylisillä. Jotenkin, minulle tarkemmin tuntemattomalla tavalla, siinä sitten kävi niin kuin aina käy, että Mata Hari alkoi odottaa lasta ja Pekka Peitsi hävisi Helsinkiin maisteriksi.

Isoäitini synnytti pari viikkoa keskosena fyysisesti terveen poikalapsen, Kunto Kalvan, josta siis oli aikanaan tuleva isäni. Ajan tavan mukaan yksinhuoltajamummoni pisti äpärän pajukorissa ajelehtimaan Koljonvirtaan ja hyppäsi itse samaan jorpakoon ilman pajukoria.

Onnekseen Kunto Kalpa ajautui rantalepikkoon jälleen erään hattukaupan kohdalla. Siellä oli kesälomantuuraajana viehättävä neitonen, nimeltään Juorkunan Jussi. Vaikka isäni oli jonkin verran tätä nuorempi, pari ajautui lämpimään ihmissuhteeseen, jonka tuloksena sitten synnyin

minä, Aleksis K. Tietääkseni tässä tapauksessa molemmat vanhempani hyppäsivät Koljonvirtaan, vaikka sinne oli jonkin verran matkaa.

Orporaukkana vajosin hiljalleen yhä alemmas, kunnes huomasi eräänä aamuna olevani pohjalla pakinoitsijana. Sen enempää en pysty kertomaan, kuten ymmärrätte.

Mistä sitten olen kuullut, että suomalaisneuvostoliittolaisen kommunistien laitettiin lisää yhdet sitaatit kauhean tappelun jälkeen?

Se kävi sillä lailla, että ollessani lenkillä eräänä iltana vastaan tuli suuri musta mies, jolla oli henkselit.

– Ahaa, lehtimies! huudahti suuri musta mies, jolla oli henkselit. – Tiedätkös, että ne yrittävät panna sinne sitaatit, häh?

– Jaa, minne? kysyin arasti, koska olin paljon pienempi.

– No siihen kommunistien, ärjyi suuri musta mies, jolla oli henkselit.

– Elä valehtelee, epäilin niin kuin oli opetettu.

– Tosi on, kysy vaikka tuolta, mies intti.

”Tuo” oli toinen suuri, vaalea mies, joka käytti vyötä. – Tosi on, hänkin vahvisti. Pane lehteen!

Eikä siinä mikään auttanut. Lehteenhän se oli pantava, kun oli niin vakuuttavasti ilmoitettu ja vielä vahvistettu päälle. En ole sen koommin tavannut kumppaakaan isoa miestä, enkä osaa heitä tämän paremmin kuvailla, mutta jotenkin muistelen, että sillä henkselityypillä olisi nenä vuotanut, ja sen toisen vyö olisi ollut ruskea – jos se nyt mitään auttaa jäljityksessä.

Eli nyt siis on paljastettu kaikki. Mitään intimiteettiä ei ole jätetty jäljelle. Parempaan en pysty. Ollaanko sitä nyt tyytyväisiä?